בשבת האחרונה הסיוט הפך למציאות: היינו קורבנות למסע של ציד.

הרגשנו בטוחים. העיר תל-אביב היתה לצדנו, תולה דגלי גאווה לפי דרישתנו. נכון, היינו צריכים לבלוע קצת בדיחות פוביות מקצינים, פקידים ונותני חסות מסחריים.

המחיר ששילמנו הפעם הוא לא קטן: החיים של שניים. הבריאות של חמישה עשר. טראומה קולקטיבית. מספר בני נוער הוצאו מהארון על מיטת בית-החולים.

אנחנו לא מרגישות עכשיו בטוחות בתל-אביב. אנחנו מרגישות מוכות וזועמות. אנחו רוצות לדעת מי האיש במסכה. אבל איך אנחנו יכולים לזהות את הטיפוס ולחפש מחסה כשאזהה סכנה? ואולי עדיף פשוט להיזהר מאנשים עם מכונות יריה.

אבל זה רחוק מלהיות פשוט בישראל, שבה מרבית הגברים הצעירים מגויסים בגיל 18, ולרבים מהם מונפק רובה. יש רובים על האוטובוס. רובים בבתי הקפה. רובים במסעדות. רובים ברכבות. רובים על חוף הים. קורב לודאי, שיש רק שלוש קבוצות באוכלוסיה שהגישה שלהן לנשק קטנה יותר: מהגרי עבודה, פלסטינים וחרדים. אין פלא שזאת חברה שאף מיעוט אינו בטוח בה.

רבים מאתנו, בקהילת ה-להטאב"ק* בישראל, האמנו שנוכל להיות בטוחים אם רק נהיה "כמו כולם": אם נהיה אמהות, חיילים, צרכנים. סיפרו לנו שנהיה בטוחים אם נרחיק את עצמנו מכל רמז של אחרות. כי "האחר" מושך אש.

אנחנו לא בטוחות. אנחנו נרצחות. וכדי להגן על עצמנו אנחנו צריכות לעמוד בניגוד גמור למה שהוא "כמו כולם". אנחנו צריכות להוקיע את האלימות והדיכוי של מיעוטים אחרים.

אנחנו צריכים לכבד את זכר הנרצחים על-ידי כך שנזכור: **הומופביה היא גזענות. גזענות היא הומופוביה**.

*ל**ס**ביות, **ה**ומואים, **ט**רנסים, **א**ינטרסקס, **א**-מיניים, **ב**י-סקסואליות/ים, **ק**ווירים/ות.